

τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ἡ 25 Μαρτίου. Πρὸς τοῦτο κάμνεις τὴν ἐξῆς πρόσθεσις:

Ζητεῖται νὰ εὐρεθῇ τοῦ Μαρτίου ἡ	25.
Μάρτιος, φιλοπατρία, τρία	3.
ἄριθμὸς τοῦ ἔτους	3.
	31.

τὸ ὅλον 31.

Ἐκ τοῦ ἀθροίσματος τούτου δεόν νὰ ἀφαιρῆται πάντοτε τὸ μεγαλείτερον πολλαπλάσιον τοῦ 7. Ἐπομένως ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀφαιροῦμεν 28, μένει 3. Ὁ ἀριθμὸς 3 ὡς εἶπομεν ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν Τετάρτην τῆς ἐβδομάδος. Ἄρα ἡ 25 Μαρτίου θὰ εἶναι Τετάρτη.

Καὶ ἕτερον παράδειγμα. Ζητεῖται ἡ 15 αὐγούστου εἰς ποίαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος θὰ τύχη:

αἰτούμενον	15.
Αὐγούστος, κρῦο—δύο . . .	2.
ἄριθμὸς ἔτους	3.
	20.

ἀφαιροῦμεν τὸ μεγαλείτερον πολλαπλάσιον τοῦ 7 ἦτοι $2 \times 7 =$

14

6

ἄρα ἕκτην ἡμέραν ἦτοι Σάββατον.

Ἄνοιξε τὸ ἡμερολόγιόν σου καὶ θὰ πεισθῆς, ὅτι ἐνθυμούμενος τὰς ἀνοήτους 12 φράσεις τοῦ διδάκτορος Ἀζεβέδου δύνασαι νὰ εὕρῃς πάσας τὰς ἡμερομηνίας τοῦ ἔτους. Δύσκολον μόνον εἶναι νὰ εὕρῃς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἄρχεται τὸ ἔτος, ἀλλὰ καὶ περὶ τούτου ἡ ἀπομνημονευτικὴ τέχνη ἐφρόντιζε καὶ προσεχῶς θὰ σ' ὑποδείξω τρόπον.

(Ἐκ τῆς «Nature».)

N. X. A.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἐκ τῆς τελευταίας ὀμιλίας τοῦ γερμανοῦ στρατάρχου Μόλτκε ὀρμηθεῖσαι αἱ γερμανικαὶ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι διάφορα περὶ αὐτοῦ ἀνεκδότα, ὧν εἶνε καὶ τὸ ἐξῆς: Καίτοι δυνατὸς καπιιστῆς ὁ Μόλτκε εἶνε ὅμως γέρον ὑγιέστατος εἶνε ἀκριβῶς 87 ἐτῶν, μόλις δὲ φαίνεται ἐξηκοντούτης. Ἀγαπᾷ δὲ κατ' ἐξοχὴν τὰ καλὰ σιγάρα (ποῦρα) καὶ ἔνεκα τούτου τοῦ πάθους ὅπερ εἶνε γνωστὸν εἰς τοὺς Γερμανοὺς συνεπέρανε ποτὲ ὁ Βίσμαρκ ὅτι ἡ ἔκβασις τῆς μάχης θὰ εἶνε ὑπὲρ τῶν Γερμανῶν. Ὅτε δηλαδὴ, διαρκούντος τοῦ πολέμου πρὸς τὴν Αὐστρίαν, κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ἡμέραν τοῦ Ἰουλίου τοῦ 1866, ἐκυμαίνεται ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἡ ἔκβασις τῆς μάχης, ὁ Βίσμαρκ ἀπορῶν καὶ τραχώμενος ὑπὸ ἐσωτερικῆς ἀνησυχίας προσῆλθεν ἔφιππος εἰς τὸν Μόλτκε, ὅστις ἀτάραχος ἐθεώρει σιωπηλῶς τὴν μάχην ἔφιππος. Ὁ Βίσμαρκ δὲν ἐτόλμησε ποσῶς νὰ συνάψῃ μετ' αὐτοῦ ὀμιλίαν, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι εἶχαν εἰσέτι δύο σιγάρα ἐν τῇ σιγαροθήκῃ του, ἐν καλὸν καὶ ἐν ὑποδεστέρας ποιότητος, προσέφερον αὐτὴν χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν εἰς τὸν ἀρχι-

στράτηγον. Ὁ Μόλτκε ἐπίσης χωρὶς νὰ εἶπῃ λέξιν ἔλαβε τὴν σιγαροθήκην, παρετήρησε καλῶς τὰ δύο σιγάρα καὶ ἐξέλεξε τὸ καλλίτερον. Τοῦτο ἤρκεισεν εἰς τὸν Βίσμαρκ ἔστρεψε τὸ ἄλογον καὶ ἐπανήλθεν εὐχαριστημένος εἰς τὴν θέσιν «διότι, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἀφοῦ ὁ Μόλτκε εἶχε τὴν ἀταραξίαν ψυχῆς, ὥστε νὰ σκεφθῇ νὰ ἐκλέξῃ τὸ καλλίτερον σιγάρον, ἡ μάχη θὰ πηγαίη καλά»

Στατιστικὴ τῆ τηλεγραφικῶν γραμμῶν. Αἱ ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουσαι τηλεγραφικαὶ γραμμαὶ μέχρι τέλους τοῦ παρελθόντος ἔτους 1885 εἶχον μήκος 6,293 χιλιομέτρων. Τὰ δι' αὐτῶν διαβιασθέντα ἑσωτερικὰ τηλεγραφήματα κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀνῆλθον εἰς 554,556. Πρὸς τούτους ἐλήφθησαν δι' αὐτῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ 60,933 τηλεγραφήματα, ἀπεστάλησαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν 58 104 καὶ διῆλθον ἀπλῶς διὰ τῶν ἐλληνικῶν γραμμῶν, ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ προερχόμενα, 62,954. Τὰ ἐπίσημα τηλεγραφήματα, κατὰ τὸ ἔτος 1885, ἀνῆλθον εἰς 8,686. Ὡστε ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν διαβιασθέντων τηλεγραφημάτων ἀνέρχεται εἰς 735,233, ἐξ ὧν εἰσεπράχθησαν δραχμαὶ 1,065,809.

Κατὰ τὴν γενεμένην ἐσχάτως ἐπίσημον ἀπογραφήν τῶν ἐν Ἑλλάδι μονῶν, αἱ ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ Κράτει ὑπάρχουσαι τοιαῦται εἰσὶν 195, ἐξ ὧν 186 μὲν δι' ἄνδρας, 9 δὲ διὰ γυναῖκας. Ἐν ταῖς μοναῖς ταύταις διατιπῶνται 1936 πρόσωπα, ἐξ ὧν 1720 εἰσὶν ἄνδρες καὶ 219 γυναῖκες· εἰς τούτους προσθετοὶ καὶ οἱ δόκιμοι, ἀνερχόμενοι ἐν συνόλῳ εἰς 714, διαιρούμενοι δὲ κατὰ φύλον εἰς 642 ἄρρενας καὶ 72 θήλειαι. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ὑπηρέται ἐν ταῖς μοναῖς, ἀνερχόμενοι ἐν ὅλῳ εἰς 943 ψυχάς. Ὡστε ἐν ταῖς εὐαγέσι τούτοις οἴκοις διατιπῶνται ἐν ὅλῳ 3596 ἄτομα.

Ὁ διάσημος Ῥωμαῖος στρατηγὸς Παῦλος Αἰμίλιος ἀπέπεμψε τὴν σύζυγόν του Παυρίαν, καίτοι ὁ ἐξ αὐτῆς γάμος ὑπῆρξε καλλιτεχνότατος, διότι αὐτὴ ἦν ἡ τεκοῦσα αὐτῶν τῶν κλεινότετων Σχηπίωνα καὶ τὸν Φάβιον Μάξιμον. Οἱ φίλοι τοῦ Παύλου Αἰμιλίου ἐκίχον αὐτὸν διὰ τοῦτο, ἐρωτῶντες αὐτὸν διατί ἀπεδίωξε τὴν γυναῖκά του, ἀφοῦ καὶ σώφρων καὶ εὐμορφος καὶ παιδοποιὸς ἦτο; Ὁ δὲ Παῦλος Αἰμίλιος προτείνας τὸ ὑπόδημα (ὅπερ οἱ Ῥωμαῖοι κάλιον καλοῦσιν) εἶπεν· «Δὲν εἶνε εὐπρεπὲς τούτο; νεουργεῖς; ἀλλὰ ποῶς ἐξ ἡμῶν γνωρίζει ἐὰν θλίβει που τὸν πόδα μου;»

Ἐσχάτως ὁ κλεινὸς Παστέρ μετέβη εἰς Βορδιγέραν τῆς Ἰταλίας, ἵνα ζητήσῃ ἀνάπαυλάν ἀπὸ τῶν καματηρῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν. Ὁ δήμαρχος τῆς Βορδιγέρας καὶ ὁ ἐπαρχος, τῇ ἐντολῇ τῆς κυβερνήσεως, ἐδεξιώθησαν αὐτὸν μετ' ἐξαιρετικῶν τιμῶν. Διὸ ὁ Παστέρ μειδιῶν εἶπε: «Μὲ δέχεσθε ὡς ἡγεμόνα. . . . — Ἀλλὰ μήπως δὲν ἡγεμονεύετε ἐν τῇ ἐπιστήμῃ; ἀπῆντησεν ἐτόιμως ὁ δήμαρχος.